

קזנדמלד

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כשרואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשה, וגם צדדצוז
את הכפתורים, משיח עדיין לא בא. הרי זה הראי' הכי
מובהקת. שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר

ראו עמוד 5

ערב שבת קודש פ' כלל כל
הי' תהא שנת אראנו סגולות

שלה

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

אך כדי שנוראה בגילוי שגם אומות-העולם יודעים ש(ה'דגש') ו"יהנו" זהו "דיק" – על בני-ישראל להראות שכשהם אומרים שכל ארץ ישראל שייכת להם, הם מתכוונים לכך באמת, ופשיטא שלא כהחז"ן, חסידים, לחץ מצד אומות-העולם, על-ידי הנהגה מזוהר של התשייבות רק במקורות ספורות מסויימות, על-ידי הנהגה כזו מראים שמתחשבים בהתנתם בטענת המעוררים:

ואין **שום סכוא בשכל** ובמציאות לחזק בין נקודות ספורות אלו ככל הנראה – שכן, אותם "דגשו" ו"הגו" קיים **בדיוק** הן כשמיישבים נקודות ספורות והן כשמיישבים את כל אורח הגבול וכל השטחים.

וכאשר ילכו עם האמת – לא יהיו בזה קשיים כלל, מכיון ש"לורעד נתתי את הארץ הזאת" – "כבר נתתי".

ד. רק שלא יכריזו כל זה בקול רם, שתהי' ההתייבות בטחים בזי רעש והמולה, מה שנוגע הוא – מעשה ההתייבות **פועל**. באשר ללמעלה – כשנוי ישראלי חזק-ישיים כפי שצריך להיות – הרי "לפי שמיא גליא", ובאשר ללמטה – המעשה הוא העיקר.

ומשום כך לא דרוש בזה רעש, ועל-אחת-כמה-וכמה לא להתפאר ש"כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", אדרבה: ההתפארות ש"כחי ועוצם ידי גו" עלולה חסידים לקלקל, ונסעף כל כך שהיא אינה אמת. יש לדעת שעושים זאת בשליחותו ובכוון של הקב"ה – שעל-ידי-כך מתוסף יותר תוקף במעשה ההתייבות. ולגבי כחו של הקב"ה אין שייכות למניעת כלל חסידים.

ה. בשעה שילכו בדרך זו, הנה לא רק שסוף סוף הם לא יעדיערו ויעל-אחת-כמה-וכמה שזה לא יעלה חסידים בקבוצת כלל, גם לא נפש אחת מישראל (שנפש אחת היא גם עולם מלא), ואפילו לא בפצעים, וסדוקים, באופן של "קטלא פלגא".

אלא אדרבה: זה יביא את ה"חללו את ה' כל גויים שבחוחו כל האומים, כי גבר עלינו חסדו גו",

ובפרט שבאים אנו כעת ממה הסכוכות, ששבעה ימים ראופים (שבעת ימי החקף, הכיללים כל משך הזמן), וכן לאחד מכן בהמשך – **בשמני** (שומר החקף) עצרת ושמת-תורה, אמרו הלל **גמור**,

שגם ה"גויים" וה"אומים" יאמרו ויחזקו בגילוי לעיני-כל, ש"גבר עלינו חסדו" ושחיד ה' התחזק "עלנו" – על כל בני" שבכל מרחבי תבל, ובוחד על בני ישראל הנמצאים בארץ אשר גו' עיני גו' עיני ישראל (לא רק במה שכבר הבטיחו, כ-י-אם) **ככל** חסינו שבני-ישראל ונודד יסייעו לבני ישראל (לא רק במה שכבר הבטיחו, כ-י-אם) **ככל** חסינו שבני-ישראל עדיין זקוקים להם (בממון וליצוא-ביה), בגלל שנמצאים בבלות.

3 דבר מלכות

כיצד נתן "להכריח" את משיח לבוא תיכף ומיד?... / משיחת ש"פ לך-החשמ"ט

6 זמן הגאולה

"יוסף אזי דערי שיעור"?... / פרשת השבוע באור הגאולה

8 המעשה הוא העיקר

לפרסם ולהכריז אודות השמחה בפטות – שמחה גלי' / הוראות למעשה בפועל

10 יומן תש"מ – פרסום ראשון

חלק שביעי מתוך יומן מהמעשה ונשמע ב"בית חיינו" בשנת תש"מ / ז' – כ"ף מ"ח

11 כת"יק – פרסום ראשון

בקטע עם המצב לאחרונה באה"ק / צילום מהמגת הרבי על שיחת ש"פ לך ה'התשל"ח

14 וילוחים מלחמת ה' – וינצח! – פרסום ראשון בלה"ק

ליישוב בפועל ובשקט את כל שטחי ארץ ישראל / שיחה בענין שלימות הארץ

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "פיסה משיח" שע"י "אגודת חסידו חב"ד"י באה"ק, תחת נשיאות רייק אר"יש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידיו ה"קבוצה", "חילי בית דוד", ישיבת תורת'ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 11213 Kingstn, NY 778-6670 • **טלפון:** 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1, קרית-שמואל, מיקוד: 26385 • **טלפקס:** 840-3153 (04)
דואר אלקטרוני: http://www.moshaich.net/blind • **אינטרנט:** yeh_@netvision.net.il

כיצד ניתן "להכריח" את משליח לבוא תיכף ומיד?..

רואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צמצמו את הכפתורים, משיח עדיין לא בא. הרי זו הריגה הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר ● ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', כריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא בפועל ממש תיכף ומיד ● הלואי – שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל הכחות שנתונים בריבו הכי גדול ("מ'יסט")!... ● משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשוון ה'תשמ"ט – מוגה*

תורה לעצמו, ולקיים מצוות בחירות?

. . מיה ישנה הוראה לכאן? :

אומר הקב"ה בתורתו – **אדרבה**: דקא עי"ה היציאה "מארץ ג'" לפעול בעולם, יהי' "ארץ" – שגילה מהותו ומציאותו האמיתית של יהודי, ומקבל ע"ז כחות יותר נגלים ממה שיש לו כשהוא בני עצמו לנמעלה עוד יותר מחדגא דאבס, שכל העולם מכל רעיון!

באם ציורי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדרנו זה – שיש לנו ההוראה מפורשת מלי"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דרנו, שלכל אחד ואחת מהדור ישנה השליחות דהפצת היהדות, "לך לך מארץ ג'" – לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפניה נדות, להפיץ שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמיוחד – הפצת המעיינות (רפנומיות)

הקב"ה מצוה לכל יהודי (עי"ה אברהם אבינו) : **"לך לך מארץ וממולדת ומבית אביך אל הארץ אשר אורא"**, צא מעצמך ומ' אמות שלך, מארץ ומולדת וביתך, וצא לפעול ולשנות את העולם שיתנהג כפי רצונו של הקב"ה, עי"ה הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל – טוב וישר לכל באי עולם!

סועק היהודי: עי"ה הרידה בעולם – אפשר לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה', למה הוא צריך לרד – מוטב שיתיישב ללמד יותר

* תרגום משיחה שהתנה עי"ה הובי מלך המשיח בארית נדפסה בהתעוררותי תשמ"ט ח"א ע' 318. התרגום הוגה ותקן מחדש על-ידיג. המו"ל.

לוישב בפועל ובשקט את כל ששחול ארץ ישראל

להלן השיחה בתרגום חפשי ללה"ק (התיבות שהוספו ל"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק באו בכתב מיוחד ובתרגום ללה"ק. השיחה כולה נדפסה (בשינויים קלים לאחר כל המתוות) בלקו"ש ח"כ ע' 308 ואילך):

א. בפירשנו מסופר ש(בתחילה) הקב"ה אמר לאברהם אבינו "לזרעך אתו את הארץ הזאת", "אתו" לשון עתיד; אבל אח"כ – לאחר שאברהם אבינו התחיל בארץ לארחה לרחבה – אמר לו הקב"ה "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", "נתתי" לשון עבר, "כבר נתתי". ומאן קיבלו בני ישראל את הארץ בפועל, שלכן בעת כיבוש יהושע נטלו הבכורים פי שנים – אע"פ שאין הבכור נטל ב"אי כבמחוק" – משום ש"ארץ ישראל מוחזקת היא".

ב. מכך מובן בפשטות: למרות שנדמה שישנם אומות-העולם המערערים על חלקים מסוימים מארץ ישראל, עד שטוענים "לסטים אתם" – לא צריכים להתחשב בה, שכן, מכיון שהקב"ה בעצמו אומר "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", אזי "כהמס דונג מפני אש ג' מפני אלקים".

ויתירה מזו: עובדו מציאותם של המערערים כו' – היא רק זמנית ולמראית-עין, ואילו בפנימיות ובאמתיות יודעים גם הם [כיון שרש"י כבר הודיע שבני ישראל "אמרים להם" (לכל אומות-העולם) שמה ש"ברצונו נתנה להם" (לפי שעה) הוא כדי שלאחר-מכן יהי' "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"] – שכל ארץ ישראל לגבולותי' שייכת לבני-ישראל.

ג. כדי להביא ולהוציא דבר זה בגלוי, נדרש רק שיהי' "קום התחילך בארץ לארחה ולרחבה" – ליישב את כל יסוטי ארץ ישראל, וביחוד את אותם שטחים שיש רעדים עליהם. והתלייבות זו צריכה להיות באותו אופן כמו שהי' אצל אברהם אבינו (מעשה אבות סימן לבנים), שבבואו ובהתחלכו ("התחלך") בארץ ישראל תנה "ייבן שם מזבח לה' גו": לתקים בכל אותם המקומות, מקום תורה ומקום תפלה, וכן מקום-טחור.

ולע-ידי שיהי' "התחלך בארץ לארחה ולרחבה" – ידאו בגלוי בנינו-בשר ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת", ושגם אומות-העולם מוכיחים בכך, וגם אם לשעה קלה יהי' "דגשו גוים ולאומים יהגו" – הנה האמת היא שהם עצמם יודעים שזוהו (כסיום הכתוב) "דיק", ומה ש"דגשו" ו"יהגו" הרי זה רק מה שהם רוצים לצאת ידי חובה כלפי מלישתו.

(מ'גיס"ו)...

ויתרה מה:

ה' אפשר לחשוב, שאמנם צ"ל הליכה מארץ ג' למלא השליחות בעולם - אבל זה צריך לבוא לאחרי זמן ההכנות רבות, עד שיגיע לדרגות נעלות בעבודה וכו'.

ישנה החררה ברורה מנשיא דורנו, שבדרנו אין זמן לחכות לכל התכנות.

- בזמן דאח"כ (מורה"ש"ב) י"ע (ועאכ"ל לפני' ה' הסדר, הקודם למדו כ"ל שנים בתומכי תמימים, ואח"כ נעשה עובד ומשכ"ל כ"י, ואח"כ ה' אדמו"ר י"ע קרא להכנס אליו ומצוה עליו לנסוע לשליחות להיות רב, מלמד, ראש ישיבה וכו"ב;

אבל בזמננו נותנים לכא"א מ"ד השליחות ד"לך לך מארץ ג', אמורים ברוב שאין מה לעשות הכנות, וללכת הליכה מדרגה לדרגות רבות, אלא צ"ל הליכה שלא בעד - מ"ד כששייך לזה צריך לצאת מארץ ג', ולהתמסר לעבודת השליחות דדרונו זה: להרעיש את העולם במהדונו!

ואדרבה: מכיון שזוהי הליכה שלא בעד - אין ה"ארא"ל הוא יותר גדול, כ"ל בארזות.

ויש להוסיף, שאפילו לאחרי שכבר יצאו לשליחות ה"ל, ופעלו גדולות ונפלאות - צ"ל בהם גמא תמיד "לך לך", הליכה מחיל אל חיל, הן בנוגע לאלו הפועלים אתם, שצריך לדאוג שתמיד יתעלו למעלה מעלה, והן בנוגע לעצמו (השליח) - שאינו צריך לעצור לאחרי שיעשה ופעל, ועד שהמקבל שלו כבר התעלה ממנו וכי"ב, אלא אפילו לאח"כ צריך לנצל הכשרונות שה' נתן לו בנוגע להלידים אחרים

התורה) חוצה.

שואל הוא: מוטב שישאר לישבת בארץ, מלידת רבתי אביך, שיש למה לומר נלה ותסירות, מתפלל בכוונה ומקיים מצוות בהידור - מלצאת בשליחות למקום חדש, שיש נסיגות חדישים, ועד למקום שאינו ידע כלל איזה מקום הוא זה - רק עתה צריך להארות לו ("הארץ אשר אתא"ו")?

למה צריך לצאת להתעסק עם אחרים - כשיכול להשאר סמוך ב' אמות שלו ולהתעסק עם עצמו?

הורה נשיא דורנו שלא זו הדרך כלל. ואמר בפירוש שלכל אחד ואחד יש החוב וזכות ואחריות לצאת לשליחות ה"ל! ולא סתם לצאת ל"ד ולעשות טובה לעצור לשיגו כשבא אליו וכו' - אלא הוא צריך בעצמו לצאת ולחפש יהודים לעצור להם בגשמינות וברתונות.

בנוסף לזה גם יש הסברה - שאדרבה: י"ל כך מארץ ג' הוא "להנאות ולטובת", דוקא ע"כ שיוצא לשליחות זו - נעשה "ארא"ל", מתגלה מצויאותו האמתית; וביחד עם זה - מקבל מהפעלה (ועל דיו - מתקבל"ד) כחות וכלים נעלים ומדוללים יותר (מדוללים - ממה שה' מקבל באם ה' כחות במקומו) לקיים שליחותו בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם מ"ד (להנאות), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובת).

הלאה - שהיו מנצלים כדיעני ופועל כל כל הכחות שונותנים ברביעי הכל גדול

1) ולא אמר לו איזה מקום לילך - שזה נסיון בתור נסיון (תחומות ישן. נעקש בתורה שלימה פרשתו ע"פ"ו). אבל ראה פליש"י (ויש פלישתו).

בליא (אחד-העל-השליח-העל), אין בנוגע זו לפסה - איך יצא

המעשה הוא תקיף.

אין דעריבער אמת-העל-העל דער רעש פנהו, ושאכ"ע נים י"י

התפארות אז "כוחי ועוזם ידי עמה לוי את החיל הזה", וארבת: ד' התפארות אין נים אמת. יצא פון דארף וירפן אז פון פון עם בשליחותו וכחותו של

הקב"ה, ויאס דוד דעס קומט צו חוקף יותר אין דער מעשה ההתיישבות. יצא

האמת-וכחות של הקב"ה איז-יצא נים שייך קיין שג"ה.

נים מערער זיין [ועאכ"ו אז עס וועט נים קאסטן ח"י קיין קרבנות, אפילו נים אמת נפס אמת מירא"ל (ויאס אמת א נפס אמת איז, אז פוילס כלא), אין אפילו נים איז-יצא אופן פון "קמלא פלגא",

נאר אדרבה: דאס וועט בריינגען דעס "הללו את ה' כל גוים

שבתוהו כל האומים, כי גבר עלינו חסדו ג'."

[נכנס אז פון קומט פון תג הסוכות, ויאס זיבן סעך קאפאנאד' (הא' (שבעת ימי החוק, ויאס זיינען כולל כל סעך הזמן), אין אויך כספאנאד' (הא' ושט"ה, האס פון בעזאגט גילל במ"ה].

אז אויך די עבדים"אן "אומים" וועלן זאגן/צאלין לעיין כל,

אז יצא ציינ' חסד"י, אז דער חסד ה' האס זיך געשטארקט "עלינו" - אויך אלס איך אשכנל מרחמי הנל, ובפרט אויף די איך ויאס געפינען זיך אין

ארץ אסר ג' עיני ה"א בה פקיעה הפנה וער אחריה שנה,

אין זיי וועלן אשכ ספייע זיין צו איך (נים נאר דאס וואס זיי האבן פון-הכסיה גבויען, נאר) כל הסיוע (כספון וכי"ב) ויאס איךן דארפן/אזקומען צו זיין, פנד דערויף ויאס פון געפינס זיך יצא איז בליה.

ביד להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלמה

פרטים בטלפונים: אישיות חברת - 0670-778 (718). ארץ הקודש - 04) 840-3153

ובכל זה ניתוסף יותר - כשרואים שלאחר כל הפעולות שכבר עשו, וגם צדקתה את הפתויות⁴, משיח עדיין לא בא. הרי אז הראי' הרי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר⁵.

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטרועים" יותר גדול - מבלים יותר כוחות (כ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לעונגים הפרטיים לגמרי, בכותב בני חי' ומזוני דוחי.

(וגם בנוגע ליחודי זה - עי"ז שמפתח יותר כשרונותיו, במלא יחי' לו עוד מה לחת לשני, או לעזר לשני שיוכל להשפיע עליו)².

ומזה גם הוראה בנוגע לכוונת השלוחים שיתקיים בלוד כמה שבועות - שנוסף לעצם המעלה דהתאספות יחד ואיש את רעהו יעזרו ולאחר יאמרו חזק³ ומקבלים החלטות טובות וכו', צריכה להיות עיקר ההדגשה - בנוגע לה"שטרועים" בקיום השליחות בפועל בעולם ובפועל ממשי].

(5) [מהנהגות בלתי מוגהות] לכן, יש להסיר את ה"אפמתי" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיופעלו שכל העולם, עמי הארץ כ"ל, יכריזו ויצעקו שמותם כבר לנאלה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקתי, ויחי' מופרת (כפופול) לבוא בפועל ממש תיפק ומיד.

(2) ויש לומר שהוה הלימוד מחסיוור בחד פרישתו (פז, ב). הנבאר בהתחברות באורה.

(3) הפסרת שבת אז (ישעיה מא, 1).

(4) ראה שיחת שמחת תרפ"ט.

מדר זה מוקדש לעילוי נשמת פאלין דות בת ר' יצחק עי"ה - נלב"כ ביום כ' ד'ה"ש"ה, ז' סיון ה'תש"ס ולעיני אורי אהרן זיאל בן יוסף ארי' לייב - נלב"כ ביום כ' סבת ה'תש"ב ולכות משפחתם שחיו

יש לך שמחה במשפחה?

יום הולדת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לחת הקדשה ב"יחי המלך"?

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי והוא העיקר, עי"ז תקרב ותחיש את התנהלותו של הרבי מה"מ שלימים כדאי לדעת: ניתן לחלק את היחי המלך" כמשורה בשמחות בתוספת כיתוב בשער החוברת וכעמוד האחרון

כארג"כ: 778-6670 (718)
 כארג"ק: 840-3153 (04)
עכשיו: לתת קשר

מקום הפלה, און אורי אן מקום סהרה.

און דורך דעם וואס עס וועט זיין דער "הנהלך בארץ לארבה ולחבה"

- וועט מען זעהן בבילוי בעיני בשר אז "לירען נתתי" און הארץ הזאת", און אז אורי די אומות העולם אנערקענען דאס,

און אפילו אויב לשעה קלה וועט זיין דער "רעשו גוים ולאומים

"יהגו" - איז דער אמת איז אז זיי אליין ווייסן אז דאס איז "יריק",

און דאס וואס "רעשו" און "יהגו" איז עס בלויז פאר דעם וואס זיי ווילן

יוצא זיין פאר איבערן. *גאד*

עס-אנג-סעקע-א-א-א, כבדי מען זאל זעהן בבילוי אז פאן אורי די אומות

העולם ווייזן אז (דער "רעשו" און "יהגו") איז "יריק" - דארפן אידן

וווייזן אז דאס וואס זיי זאגן איז באגן ארץ ישראל בעהערס צו זיי, מיינען

די דאס פיס אן אמת *אמת*

- און ניט אטאסעלן-קיי-בילאח לחץ פון די אומות, דורך דער הנהגה *אמת*

פורה (אזאס-אמת-ניט קיי-אדס-אוי-ספול) צו באזעצן זיך בלויז און עטלעכע *אמת*

נקודות,

וואס דורך אור הנהגה ווייזט מען ארויס אז מען רעכנט זיך פיס *אמת*

דער סענה-אטאס-אמת-אפילו בנוגע די נקודות אין וועלעכע מען באזעצט *אמת*

זיך יע (ווארום ס'איז נוסף קיין פאר בשל צו-אטאסעלן-פאר די עטלעכע *אמת*

נקודות פון *אמת* אנהערס-זאגאנג) -

און בעט מען וועט פאן זיין פיסן אמת - וועט מען ניט האגן

אין דעם קיינע שווער-קיינסן. (זי-אז-סען דודעס-ניט-באאידן-אנגעפאן-אטאסעלן *אמת*

-זיי-התקדשן, זיי-באלד אז "לירען נתתי" און הארץ הזאת", "כבר נתתי". *אמת*

די *אמת* אנהערס-זאגאנג נובע אומפון-זאל עס, מכריז זיין בקול רם, שם אגן *אמת*

אין די התיישבות אין די פסחים זאל אנהערס-זאגאנג, אנהערס-זאגאנג *אמת*

די פשעס התיישבות בפועל. וזאגנס בנוגע-צו לעמלה - איז דאן לעמי פסח *אמת*

בקשר עם המצב לאחרונה באה"ק, מובא בזה צילום (מוקטן) מהתמחה הא' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ראשי פרקים משיחת מוצאי ש"ס כל כל - בהדרון - ה'תשל"ח (ע"ד ההתישבות בכל השטחים דאה"ק תובב"א)

תרגום השיחה ללה"ק יחד עם פיענוח ההגהות - בעמוד 14

א. אין היינטיקע סדרה פספסבט ווערט דערציילט, אז (פריער)

האט דער אויבערשטער געזאגט צו אברהם אבינו "לירצן אהן אז הארץ הזאת", "אתה" לשון עמידה אבער דערנאך - נאך דעם ווי אברהם אבינו איז געגיינגען בארץ לארבה ולרחבה - האט אים דער אויבערשטער געזאגט "לירצן נתתי את הארץ הזאת", "נתתה" לשון עבר, "ככה נתתה".

אין פון דעמאלט אן האבן אירן באקומען דעם ארץ כפועל, וואס דערפאר הכינר נוספל בראוי כנפוחתק" - ווייל "ארץ ישראל פנתתם היא".

אויס אז ס'זיינען דא אזוינע פון אומות העולם וואס זיינען מערער אויף געוויסע חלקים פון ארץ ישראל, ביז זיי סענה'ן "למסיים אחס" - אע"ז נאסע'ליג

וואס זיינען סעקרעטן, איז "בהמס דונג פפני אש יאברו בו" סעני אלקימ"ס. את עמם הארץ הזאת", אויך פארשטאנדיק במסות: פראן דעם וואס עס דוכט זיך

אין נאר מער: דאס וואס עס (למסיים-אע"ז) זיינען דא אזעלע וואס זיינען סעקרעטן - איז עס בלויז למראה עינין, אבער בפנימיות

ובמסותיה ווייסן אויך זיי [וייבאלד אז רש"י האט זיי שוין מוריד געווען, אז דאס וואס "ברצונו נתנה להם" (לפי סעה) איז כביד אז דערנאך זאל זיין יתבררנו נספה מהם ונתנה לנו" או גאנץ ארץ ישראל לגבולותיה' געזעטס

צו אירן. ובכדי ארויסברענגען דאס בגילוי, פארעטס זיך בלויז דער "קום

החלך נאך לארבה ולרחבה" - באזעצן זיך אין אלע שטחים פון ארץ ישראל

ויופוט אין די שטחים וועלכע עס פנפסבט-אחרי-אחרי-אחרי זיינען דא סעקרעטן אויף זיינען

און אז די התיישבות זאל זיין אין אן אופן אזוי ווי ס'איז געווען בא

אברהם שיידי ויי קוועלן זיי ארץ ישראל איז "וייבנו סם מזנה לה" בוי"ג

11

"וויילפל אליז דער שלעזר"?

ע"ל לך מארצע גוי אל הארץ אשר אראד" (ריש פרשתנו)

דובר לעיל אודות הענין ד"ל לך מארצע גוי, דאקעל וויידת הנמשמה למטה, שהיא ירידה מאנרא רמה - למארצע וממלכתו ומבית אבדו", לבידא עמקתא - "אל הארץ", ספרות המלכות, ולמטה מזה - הארץ התחתונה כפשוטו. וויידת זו היא צורד עללי - "אשר אראד", היינו, שע"ל העבודה למטה נכרת ונגלית גדול מעלת הנשמה, וכמשל המלך ששלח את בני למקום רחוק כו' - כדי לגלות את כחותיו ומעלותיו כו'.

ויעד"ז מובן בנוגע לכללות ענין המלות - שאע"פ שזוהי ירידה גדולה ועצומה (בבירא עמיקתא גופא), הרי ירידה זו היא צורד עללי, היינו, שעל"ז יהי יתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות.

וזהו ההסברה היחידה שבה אפשר לבאר בודחק עכ"פ את טעם וסיבת הגלות - ירידה צורד עללי.

אבל גם ביאור זה אינו מספיק - כי כשם שהקב"ה רצה שהעל"י תהי ע"י הירידה דוקא יתרון האור מן החושך כו', כמו כן ה' יכול לרצות שלא יהיו זקוקים לירידה כדי להגיע לעל"י, היינו, שיהי יתרון האור גם כאשר אין זה בא מן החושך.

זאת אומרת: כלל זה גופא, שיתרון האור בא מן החושך, והעל"י באה לאחר הירידה דוקא - הרי זה רק משום שכל נתאוה הקב"ה, וכמאמר ארמו"ל הזקן שעל "תאוה" אין לשאל קשייות, אבל אין זה דבר המוכרח כלל.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות ענין המלות, שהסיבה לזה היא - "עורא עללה על בני אדם", היינו, שהקב"ה רצה שיהי ענין המלות, שזהו מעמד ומצב תחתון ביותר (הו בנוגע לזמן ומקום, מעמד ומצב וכו'). כדי שיהי הענין דירידה צורד עללי, באופן ד'לפום צערא אמרא".

אבל אעפ"כ, "וויפל איז דער שיעורו"??... - הקב"ה נתאוה אמנם שתהי ירידה זו כו', אבל אעפ"כ, "וויפל איז דער שיעורו"??...

יהודי צריך לדעת שענין המלות הוא דבר בלתי רצוי, היפך הטוב וכו', ואין זה מעמדם ומצבם האמיתי של בני יוי

וכמדודג גם בלשון מארז"ל "צדקה עשה הקב"ה עם ישראל שפוזרו לבין האומות" - היינו, אין הכוונה לומר שענין המלות הוא דבר טוב ח"ו, אלא כאשר בני" נמצאים כבר בגלות, הרי המצאם שם באופן ד'שפוזר בין האומות" הוא ענין של "צדקה":

כאשר בני" מפורזים בכמה וכמה מקומות, תהי גם כאשר במקום מסויים גזורים גזירה על בני", יכולים היהודים שנמצאים במקום אחר (שעליהם לא חלה גזירה זו, ועליהם לא חל הכלל שאין חבוש מתיר עצמו כו'') לסייע ליהודים שנגזרה גזירה עליהם, על"ז

שמעונו רעש ברחבי העולם וכו'.

מש"א"כ אם כל בני"ל כולם היו נמצאים במקום אחד, תחת משטר אחד – הנה כאשר היו גזרים עליהם גזירה ח"י, היו כולם במעמד ומצב ד"אין חבוש מתיר עצמו כו'.

אבל לאיד – מובן בפשטות שכללות ענין הגלות היא דבר רע ומר כו', ויהודים צריכים לדעת שכללות המעמד ומצב דומן הגלות, אינו מעמדם ומצבם האמיתי.

(משיחת ש"פ נח ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

לערור את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו"

. מכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אתכה שיבוא בכל יום) – לפיכך השתתקנו בני"ל

בכל הדררות שייקיים כבר "לך לך מארצך גו" אל הארץ אשר אראן, ולקנינו של כל עשר הארצות.

ולחוסף, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדרונו זה ובזמנו זה – כמדובר כמה פעמים שכבר

"כלו כל הקצוץ", וכ"ק מו"ח אדמו"ד הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הכפתורים כבר ציחצחו. לפי כל הסימנים הרי שדרונו הוא הדר האחרון לגלות ובמילא הדר הראשון

לגאולה. עפ"י מובן שזהו ענין שהזמן גרמא – לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו" אל הארץ אשר אראן", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה – כל עשר הארצות – שנה נחלת עולם של בני"ל, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבריתים;

החידוש כעת יהי שיקבלו את ג' הארצות בדרך נועם ובדלי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יש כו' מלחמה כו'. אומות העולם ימסרו אותן לבני"ל ברצונם הטוב.

(משיחת ש"פ כ"ד כ"ד, י"א מדוטון ה'תשמ"ב - מוגה)

בפ' לך לך – מודגש כללות ענין הגאולה

ומפ' נח באים מיד לפ' לך לך – שבה מודגש ענין הגאולה, כפי שמבאר אדמו"ר

מהר"ש [שהשנה היא שנת המאה להסתלקות-הילולא שלו] בא' ממאמריו, שבאותיות הכפולות (ובענינו – כ"ף סופית, "לך") מרמזו ענין הגאולה, וגם כללות ענין הפלג – ל"לך לך" (ב"פ) – מרמז על ענין הגאולה (ומכיון שמאמר זה נדפס כבר – יכולים לראות את

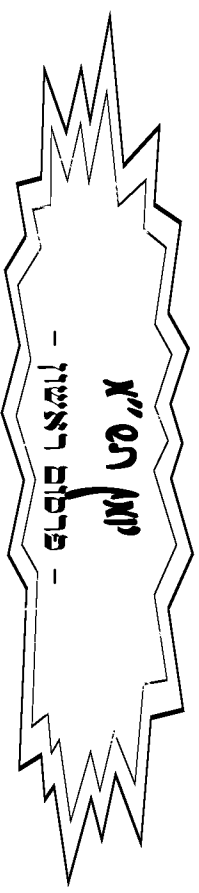
באור הענינים בה).

זאת אומרת, שנוסף לזה שכללות השנה כולה היא שנה מבורכת בכל הענינים, יהי בשנה זו גם ענין הגאולה. במחרה בימינו ממש.

(משיחת א' ד"ח חשוון ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

בידך להקדיש מדרו זה לזכות קרוביך למשך שנה שלמה

פרטים בטלפונים: ארצות הברית – 778-6670 (718). ארץ הקודש – 840-3153 (04)

אנו שמחים להגיש לקהל קוראיו שי' חלק שביעי מתוך יומן תש"מ מיום א', ז' מר-חשוון – עד עש"ק פ' וירא

היומן החל להתפרסם בגליון שכט ובעד"ה ימשיך להופיע כאן כמידי שבוע

קריכת היומן נעשתה ע"פ מס' יומנים של אג"ש והח' אשר שהו באותה תקופה ב"בית חייני" – 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים

מטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגאות מי יבין"

[תודותינו נתונה לארכיון "ועד שיחות קודש" אשר הואיל לפרסם יומן זה ע"ג גליונו. היומן כולו יפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תש"מ]

נערך ע"י מערכת "יהי המלך" – ע"פ רשימה פרשית, כלי אחריות

יוסף אג"א-אמטמן: היום נסע כ"ק אדי"ש לציון הקו; אחרי תפלת מנחה ברך כ"ק אדי"ש את

תלי ה"סקבוצה" החוזרים לאח"ק (תרגום הפסוק): "ידוד צלחה ויפארוט געוונטערקייט", ושתצלוחו בלימוד התורה, נגלה וחסידות והקדמת עבודת התפילה, ושהלמיד יבא לידו מעשה – קיום המצוות בהידור, וליכד מחיל אל חיל, ובהפצת המעיינות והפצת היחודות

בכלל, מתוך שמחה וטוב לבב."

יוסף אג"א-אמטמן: היום קיבל כ"ק אדי"ש לוחדות, לחן רי"ד ממה שאמר לכו"כ (מפי

השמעיה): לאשה א' נתן כ"ק אדי"ש דולר כדי לתת לצדקה בארץ הקודש, ואמרה שאינה נוסעת לאח"ק, ונעה כ"ק אדי"ש: בקרוב יסעו כולם בביתא משתי, גם אני, וגם אני אתן...

א' הביא כ"ק אדי"ש את הספר "אלבום הרבי" ואמר שרוצה לתת מתנה לאי ובקיש מכ"ק אדי"ש לחתום את שמו הקו, ונעה כ"ק אדי"ש שאינו נוהג לחתום שמו (כאופן

כה) ולכן יתן לו תמורת זה ספרי תנאי שיוכל לתת להם לאף שלא היו כאן בתשלול, ונתן לו כ"ק אדי"ש כמה ספרי תנאי.

להביא את המאולה ע"י שמחה

מספרים על אחד מצדדיקי פולין כאשר עוד חי, בקטנותו ממש – ד"בוצין ביצין מקספ"י דליע" – שי שבזמן שמנועו מאותו תפוח, חי' מברד "בורא פירי העין" ועי"ז הכריח לתת לו את התפוח.

ובנוגע לענייננו: על ידי זה גופא היהודים ישמחו בשמחת המאולה, מצד הבסתחון שהקב"ה הביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כביכול, גרום ומהר יותר (אחישנה) שהקב"ה, אבינו שבשמים, ימלא את משאלות לבם של ילדיו.

פשוט שכל זה אינו כלל וכלל ענין דדחיקת הקץ – כיון שלא מדובר כאן אודות קבלת מעשיית, השבעת מלאכים וכיו"ב.

אלא – אודות לימוד תורה וקיום מצוות בשמחה ובהוספה, כולל גם ופשוט – לחשוב על פירוש המילות בפשוטו, כשעומד לפני הקב"ה ומבקש מאותו: "עתהזנה עינינו בשוכן לציון ברחמים" ו"את צמח דוד עבדך ממהר תצמיח" – ומתכוון לכך באמת.

ואז – ישאל את עצמו: מה היום עשיתי בכך?

(מש"ח ש"פ ז'ך ז'ך, יח"ח ה'תשס"א)

עוד לא ניסו את דרך השמחה כדי לפרוץ את גדר הגלות

בין כל העצות לחזק את הענין של "החושך יכסה ארץ ויורפל לאומים" בעולם, איך למרבית הפלא, ניסו כל מיני דרכים, ואת דרך השמחה לפרוץ על-ידה את גדר הגלות – עשו זאת לא יותר מאשר יחידים, או שעשו בחשא, או מזמן לזמן וכו'.

אבל צריך הרי להרעיש את העולם ("אויפטשטורעמען די וועלט") ולהוציא את העולם מגלותו, שזה קשור בה שיהודי מוציא את עצמו מגלותו הפנימית – שהצעה לזה היא ע"י שהיה' בשמחה, ששמחה פורצת את כל המגדים גם גדלי הגלות.

(תרגום חפשי מש"ח כ"ף מהחזון ה'תשס"א – בלתי מוגה)

לצאת מהגלות בליקוד

כ"ק מ"ח אות"ד כותב לא' במכתב, אמרה מסיבי – חרבי מחר"ש: העולם אומר שכשאי אפשר ללכת מלמטה צריכים לעבור מלמעלה ואיני אומר שצריכים לכחחילה לעבור מלמעלה (ליכלתחילה ארבער").

הגלות מתארד זמן רב, שאי אפשר לצאת מזה כיון שהלכו בעצבות. שהקב"ה יעזור שילכו בצד השני, בשמחה, ויצאו בליקוד מהגלות בקרוב בימינו ממש, וכשזו יהי' בשמחה ובריקוד, זו יהי' מחר יותר.

(תרגום חפשי מש"ח שמחת ביה"ש ה'תש"ד – בלתי מוגה)

לפרסם ולהכריז אודות השמחה בפשטות - שמחה גלוני

המורם מכל האמור לעיל בנוגע למפעשה בפועל – "המפעשה הוא העיקר":

... לפרסם ולהכריז אודות השמחה – המשכת השמחה ד"מזן שמחתינו" על ובכל השנה כולה, שמחה גלוני, באופן הראה ונגלה לעיני בשר, ובתור התחלה – בהתוועדות זו ביום חש"ק ("ביום שמחתכם אלו השבתות"), במקום קדוש, מקדש מעט: בית-כנסת ובית-מדרש, ובמעמד הציבור, "ברוב עם הדרת מלך", ובפשטות – לא רק הדיבור בענין השמחה, גם לא רק שירה, ומחייאת כפים כו', אלא (גם) ריקוד ברגלים, ובאופן שהרגלים מנשאים את כל חנוף, עד ל"נשאה את ראש"80.

(מש"ח ש"פ ז'ך ז'ך, יח"ח ה'תשס"ח – מוגה)

80) בסיום חלק זה דהשירה – עמדו ל"ק אות"ד שליט"א מלוא קופתו, ורקו על מקומו משד זמן רב. בשמחה גדולה ועצומה. המו"ל.

כלומר, לא מספיק להשאר לישב במקום, ולרקוע ברגלים (אף שגם אז חודדת השמחה בכל המו", עד לרגלים), אלא יש צורך בליקוד בעמידה דוקא, שאז, פועל הריקוד המבטח כל חנוף, עד לחמבהת חראש.

וע"ד האמור לעיל אודות מעלת הגשמיות דוקא, תחתון שאין תחתון למטה ממנו – שיע"י המבהת החלק התחתון, ובדד"ד, העקב שברגל (שעל ידו נעשה הריקוד), מגבילה גם את החלקים העליונים, עד להראש.

רק בתור התחלה...

... וכאמור, ריקוד זה הוא בתור התחלה, והעיקר שהשמחה והריקוד נמשכים על ובכל השנה כולה, שמחה אמיתית. ע"פ תורת-אמת (ופשיטא – לא באופן ד"מצבית אשנים מלומדה", ח"ז), היינו, לא רק ברגלים אלו, אלא גם במשך כל השנה, "ברית עולם".
ועוד והוא העיקר – שמריקוד זה נרקד לקבלת פני משיח צדקנו, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בבית המקדש, עד לקדש הקודש.

(מש"ח ת"ז'ז - בלתי מוגה)